

Deborah Harkness
ȘCOALA NOPTII

Traducere din limba engleză
Ana Dragomirescu

Capitolul 1

Am aterizat într-un morman diform, vrăjitoare și vampir. Matthew nimerise sub mine, cu mâinile și picioarele lungi îndoite într-o poziție ciudată. Strivisem între noi o carte uriașă, iar forța aterizării îmi zburase pe podea figurina din argint pe care o strângeam în mână.

– Suntem unde trebuie?

Îmi țineam ochii strâns închiși, în caz că am fi fost încă în șopronul lui Sarah din statul New York, secolul al douăzeci și unulea, și nu în Oxfordshire, secolul al șaisprezecelea. Chiar și așa, mirosurile nefamiliare îmi confirmau că nu ne mai aflam în vremea sau în locuința mea. Printre ele se simțea o aromă dulce, ca de iarbă, împletită cu un miros de ceară ce-mi amintea de miresele verii. Am detectat și o boare de fum de lemne și am auzit trosnetul focului.

– Deschide ochii, Diana, și convinge-te singură!

Atingerea ușoară ca puful a unor buze reci îmi mângâie obrazul. Lângă mine răsună un chicot blând. Mă priveau doi ochi de culoarea mării furtunoase deasupra unor obraji atât de palizi încât nu puteau fi decât ai unui vampir. Mâinile lui Matthew îmi alunecară de pe gât pe umeri.

– Ești bine?

După ce călătorisem atât de departe în trecutul lui, simțeam că trupul mi s-ar fi putut dezintegra la cea mai mică adiere de vânt. Senzația nu semăna deloc cu ceea ce simțeam după scurtele noastre călătorii în timp din gospodăria mătușilor mele.

– Sunt bine. Tu cum ești?

Preferam să-mi concentrez atenția asupra lui Matthew. Nu îndrăzneam să privesc în jur.

– Ușurat că sunt acasă.

Capul îi căzu cu o bufnitură ușoară pe scândurile podelei, eliberând și mai mult din aroma vărătică de papură și levănțică strânsă în ea. Chiar și în 1590, conacul Old Lodge îi era prea bine cunoscut.

Ochii mi s-au obișnuit cu lumina slabă. Am reușit să disting un pat încăpător, o masă mică, bănci înguste și un singur scaun. Printre

stâlpii ce susțineau baldachinul de deasupra patului am zărit cadrul unei uși care dădea într-o altă încăpere. Prin el lumina se revărsa pe cuvertură și pe podea, formând un dreptunghi strâmb auriu. Pereții camerei erau acoperiți cu aceleași lambriuri în relief pe care mi le aminteam din cele câteva vizite făcute casei lui Matthew din Woodstockul contemporan. Dând capul pe spate, am privit tavanul – tencuiala groasă era împărțită în mici nișe, pătrate, cu câte un trandafir vopsit în alb și roșu și reliefat cu auriu în fiecare adâncitură.

– Trandafirii erau obligatorii atunci când a fost construită casa, comentă sec Matthew. Nu pot să-i sufăr. O să-i vopsim pe toți în alb cu prima ocazie.

Flăcările albastru-aurii ale lumânărilor de pe un stativ pâlpăiră în adierea unui curent stârnit brusc, luminând colțul unei tapiserii viu colorate și cusăturile lucioase, întunecate, ce conturau modelul de frunze și fructe de pe cuvertura deschisă la culoare. Un asemenea luciuri nu mai găseai în zilele de azi.

Am zâmbit, brusc entuziasmată.

– Chiar am reușit! Deci n-am dat-o în bară! N-am ajuns cine știe pe unde, în Monticello¹, de pildă, sau...

– Nu, spuse el întorcându-mi zâmbetul, te-ai descurcat de minune. Bine ai venit în Anglia elisabetană!

Pentru prima dată în viață, eram absolut încântată că mă născusem vrăjitoare. Ca istoric, studiasem trecutul. Datorită faptului că eram vrăjitoare îl puteam efectiv vizita. Hotărâsem să ne întoarcem în timp în 1590 ca să pot să mă școlesc în arta pierdută a magiei, și totuși erau atâtea altele pe care le puteam învăța aici. Mi-am înclinat capul pentru un sărut festiv, dar sunetul unei uși care se deschidea mă opri.

Matthew îmi lipi un deget de buze. Întoarse capul ușor, iar nările îi fremătară. Se relaxă când recunoscuse persoana intrată în camera vecină, de unde am auzit un foșnet înfundat. Matthew mă ridică dintr-o singură mișcare – și cartea odată cu mine. Luându-mă de mână, mă conduse către prag.

În odaia vecină, un bărbat cu păr castaniu ciufulit stătea la o masă plină de scrisori. Era de înălțime medie, bine clădit și îmbrăcat în haine scumpe, croite pe măsură. Melodia pe care o fredona nu-mi părea cunoscută și era punctată din când în când cu vorbe rostite prea încet ca să le pot auzi.

¹ Conac în statul american Virginia unde a locuit al treilea președinte american Thomas Jefferson (n.red.)

Pe chipul lui Matthew se așternu uimirea, după care buzele i se curbară într-un surâs afectuos.

– Unde ești de fapt, scumpul meu Matt?

Bărbatul ridică o pagină în lumină. Într-o fracțiune de secundă, ochii lui Matthew se îngustară, și expresia de indulgență făcu loc uneia de nemulțumire.

– Cauți ceva, Kit?

Auzind vorbele, tânărul scăpă hârtia pe masă și se răsuci. Bucuria îi lumină fața. Mai văzusem chipul acela pe coperta exemplarului meu broșat din *Evreul din Malta* de Christopher Marlowe.

– Matt! Pierre mi-a zis că ești în Chester și că s-ar putea să nu ajungi acasă. Dar știam eu că n-ai rata întâlnirea noastră anuală.

Cuvintele lui Marlowe îmi erau destul de familiare, dar însoțite de o cadență ciudată, care îmi cerea să mă concentrez asupra lor ca să le pot înțelege. Engleza elisabetană nu era atât de diferită de cea modernă pe cât fusesem învățată, nici atât de ușor de înțeles pe cât sperasem, bazându-mă pe faptul că știam bine piesele lui Shakespeare.

– De ce fără barbă? Ai fost bolnav?

Privirea lui Marlowe licări când se opri asupra mea, împungându-mă cu presiunea aceea insistentă specifică demonilor.

Mi-am stăpânit impulsul de a mă repezi către unul dintre cei mai mari dramaturgi englezi, de a-i strânge mâna și de a-l asalta cu întrebări. Puținele informații pe care le avusesem cândva despre el îmi zburaseră din minte acum că se afla în fața mea. Oare piesele lui fuseseră deja jucate în 1590? Câți ani avea? Cu siguranță, era mai tânăr decât mine și Matthew. Nu putea să fi împlinit încă treizeci de ani. I-am zâmbit cu căldură.

– Unde ai găsit-o?

Marlowe arătă cu degetul. Glasul îi era încărcat de dispreț. M-am uitat peste umăr, așteptându-mă să văd vreo operă de artă hidoasă. Dar în spatele meu nu era nimic.

Dramaturgul se referea la mine. Zâmbetul îmi păli.

– Ușurel, Kit! spuse Matthew încruntându-se.

Marlowe nu luă în seamă mustrarea.

– Nu contează! Satură-te de ea, dacă trebuie, înainte să sosească ceilalți. George e aici de ceva timp, bineînțeles, mâncându-ți mâncarea și citindu-ți cărțile. Încă nu și-a găsit ocrotitor și n-are nici o lețcaie în buzunar.

– George poate oricând să se servească din tot ce am, Kit. Matthew rămase cu privirea ațintită asupra tânărului și, cu chipul

lipsit de expresie, duse la buze degetele noastre împletite. Diana, acesta este dragul meu prieten Christopher Marlowe.

Prezentarea îi oferi lui Marlowe ocazia de a mă cerceta fățiș. Privirea îi alunecă dinspre degetele mele de la picioare până în creștetul capului. Aerul lui batjocoritor era evident, însă gelozia și-o ascundea mai bine. Marlowe era într-adevăr îndrăgostit de soțul meu. Bănuisem lucrul acesta în Madison, când îmi trecusem degetele peste inscripția de pe exemplarul lui Matthew din *Doctorul Faust*.

– Habar nu aveam că există un bordel în Woodstock specializat în femei peste măsură de înalte. Majoritatea târfelor tale sunt mai delicate și mai atrăgătoare, Matthew. Asta e o adevărată amazoană, strâmbă din nas Kit, privind peste umăr la mormanele dezordonate de hârtii ce acopereau tăblia mesei. Conform ultimelor vești de la Bătrâna Vulpe, afacerile, și nu plăcerea, te-au purtat spre nord. Când ți-ai mai găsit timp s-o tocmești?

– E remarcabil, Kit, cu câtă ușurință îți risipești afecțiunea, spuse Matthew târăgănat, deși în tonul lui se simțea o notă de avertizare.

Marlowe, aparent concentrat asupra corespondenței, n-o simți și rânji. Matthew îmi strânse degetele într-ale lui.

– Diana e numele ei adevărat sau l-a adoptat ca să-și sporească farmecul de dragul clienților? Poate s-ar cuveni să-și dezgolească sânul drept sau să poarte un arc și o săgeată, sugeră tânărul, luând în mână o foaie de hârtie. Îți amintești când Bess din Blackfriars¹ ne-a cerut să-i spunem Afrodita înainte de a ne lăsa să...

– Diana e soția mea.

Matthew dispăruse de lângă mine. Mâna lui n-o mai strângea pe a mea, ci răsucea gulerul lui Marlowe.

– Nu se poate!

Pe fața lui Kit se citea uimirea.

– Ba da. Asta înseamnă că e stăpâna acestei case, îmi poartă numele și se află sub protecția mea. Date fiind toate acestea, precum și îndelungata noastră prietenie, bineînțeles, pe viitor nu vreau să mai aud nici o critică și nici o șoaptă împotriva virtuții ei.

Am mișcat degetele ca să repun sângele în circulație. Presiunea furioasă a strânsorii lui Matthew îmi vârâse în carne inelul aflat pe al treilea deget, lăsând acolo o urmă roșiatică. În ciuda faptului că nu era fațetat, diamantul din montură reflecta lumina caldă a focului. Inelul fusese un dar neașteptat din partea mamei lui Matthew, Ysabeau. Cu câteva ore în urmă (cu câteva secole în urmă? cu câteva

secole înainte?), Matthew îmi repetase cuvintele străvechii ceremonii de căsătorie și îmi trecuse inelul peste încheieturile degetului.

Doi vampiri își făcură apariția în cameră, însoțiți de un zângănit de vase. Unul era un bărbat slab, cu o figură expresivă, cu pielea de culoarea alunei, asprită de vreme, cu părul și ochii negri. Ținea în mână o cană de vin și un pocal la care cupa era așezată în echilibru pe coada unui delfin, ce închipuia piciorul. Celălalt vampir era o femeie costelivă, care ducea un platon cu pâine și brânză.

– Sunteți acasă, milord! spuse bărbatul, evident nedumerit. În mod ciudat, accentul lui francez îl făcea mai ușor de înțeles. Mesagerul de joi spunea... dădu el să continue.

– Mi-am schimbat planurile, Pierre. Matthew se întoarse către femeie. Lucrurile soției mele s-au pierdut în timpul călătoriei, Françoise, iar hainele pe care le purta erau atât de murdare, încât le-am ars.

Rostise minciuna cu o încredere neobrăzată. Nici vampirii, nici Kit nu părură convinși.

– Soția dumneavoastră? repetă Françoise cu un accent la fel de francez ca al lui Pierre. Dar e o...

– ...ființă cu sânge cald, sfârși Matthew propoziția, luând pocalul de pe tavă. Spune-i lui Charles că mai e o gură de hrănit. Diana nu s-a simțit bine și, la sfatul doctorului ei, trebuie să mănânce carne proaspătă și pește. Cineva o să trebuiască să meargă la piață, Pierre.

Acesta clipi.

– Da, milord.

– Și va avea nevoie de niște haine, observă Françoise, măsurându-mă din ochi.

Matthew dădu din cap în semn de aprobare, și femeia dispăru, urmată îndeaproape de Pierre.

– Ce s-a întâmplat cu părul tău?

Matthew ridică o șuviță ondulată, de culoare blond-căpșună.

– O, nu! am murmurat.

Mi-am ridicat mâinile. În locul obișnuitului meu păr blond-pai, lung până la umeri, am dat peste niște bucle aurii-roșcate, neobișnuit de elastice, care îmi ajungeau până la talie. Ultima dată când părul meu dovedise voință proprie eram în liceu și jucam rolul Ofeliei în *Hamlet*. Și atunci, ca și acum, creșterea rapidă și schimbarea culorii fuseseră semne rele. Vrăjitoarea din mine se trezise odată cu călătoria noastră în trecut. Cine știe ce alte însușiri magice se dezlănțuiseră în mine?

Vampirii ar fi fost poate în stare să simtă mirosul adrenalinei și al atacului de panică ce însoțiră această revelație sau să-mi audă

¹ Mic cartier al Londrei, pe malul Tamisei, la sud-vest de Catedrala Saint Paul (n.tr.)

vuietul sângelui. Dar un demon precum Kit putea să perceapă amplificarea energiei mele de vrăjitoare.

–Pe barba tuturor sfinților, Matthew! Zâmbetul lui Marlowe era malițios. Ai adus acasă o vrăjitoare! Ce rău a făcut?

–Las-o baltă, Kit! Nu te privește. Glasul lui Matthew căpătă din nou nota aceea poruncitoare, însă atingerea îi rămase blândă în părul meu. Nu-ți face griji, *mon coeur*¹. Sunt sigur că de vină e numai oboseala.

Cel de-al șaselea simț al meu se răscoli în semn de dezaprobare. Transformarea părului meu nu putea fi explicată prin simpla oboseală. Provineam dintr-o familie de vrăjitoare, dar încă nu-mi cunoșteam cu siguranță măsura puterilor. Nici măcar mătușa mea Sarah și partenera ei Emily Mather (amândouă vrăjitoare) nu fuseseră capabile să spună cu certitudine ce capacități aveam și cum să le mânuiesc mai bine. Testele științifice ale lui Matthew scosese ră la iveală însemnele genetice ale potențialului magic din sângele meu, dar nimeni nu putea spune când și dacă aceste posibilități se vor materializa vreodată.

N-am apucat să-mi mai fac și alte griji, căci Françoise se întoarce ținând între buze o mulțime de bolduri și aducând ceva ce semăna cu un ac de stopat. O însoțea un morman ambulant de catifea, lână și pânzeturi. Picioarele subțiri și negricioase ce se iveau la baza grămezii sugerau că Pierre se afla îngropat undeva pe acolo.

–Pentru ce sunt? am întrebat bănuitoare, arătând către bolduri.

–Ca s-o îmbrac pe *madame* în astea, bineînțeles.

Françoise culese din vârful grămezii de haine o rochie maronie ce semăna cu un sac de făină. Nu părea alegerea ideală pentru o ținută în fața unor oaspeți, dar, cum știam foarte puține despre moda elisabetană, eram la mila ei.

–Du-te la parter, unde ți-e locul, Kit! îi spuse Matthew prietenului său. Te vom urma îndată. Și ține-ți gura! Aceasta este povestea mea, nu a ta.

–Cum dorești, Matthew.

Marlowe trase de tivul pieptarului său purpuriu cu un gest nonșalant, contrazis de tremurul mâinilor, apoi făcu o mică plecăciune batjocoritoare – în semn de recunoaștere, dar și de discreditare a poruncii lui Matthew.

După ce demonul plecă, Françoise întinse sacul pe o băncuță aflată în apropiere și îmi dădu târcoale, cercetându-mi silueta pentru

a stabili cea mai potrivită cale de atac. Cu un oftat exasperat, începu să mă îmbrace. Matthew se îndreptă către masa de lucru, și atenția îi fu atrasă de grămezile de hârtii risipite pe suprafața ei. Deschise un pachet dreptunghiular frumos învelit și sigilat cu un guguloi de ceară rozalie și își aruncă ochii pe literele mici, scrise de mână.

–*Dieu!* Am uitat. Pierre!

–Milord? se auzi o voce înfundată din adâncurile mormanului de țesături.

–Pune alea jos și povestește-mi despre ultima plângere a lui Lady Cromwell!

Matthew îi trata pe Pierre și pe Françoise cu un amestec de familiaritate și autoritate. Dacă așa trebuia să te porți cu servitorii, atunci avea să-mi ia ceva timp să stăpânesc arta asta.

Cei doi se apucară să mormăie lângă foc, în timp ce eu eram înveșmântată, prinsă cu bolduri și în cele din urmă strâns legată ca să pot arăta prezentabil. Françoise plescăi din limbă la vederea singurului meu cercel – niște sârmulițe răsucite, din aur, împodobite cu giuvaiere, care îi aparținuseră inițial lui Ysabeau. Asemenea exemplarului lui Matthew din *Doctorul Faust* și micuței figurine din argint ce o reprezenta pe Diana, cercelul era unul dintre cele trei obiecte care ne ajutaseră să ne întoarcem în trecut. Françoise scotoci printr-un cuțar din cameră și-i găsi cu ușurință perechea. Odată rezolvată problema podoabelor mele, îmi trase o pereche de șosete groase peste genunchi și le prinse cu panglici stacojii.

–Cred că sunt gata, am spus, nerăbdătoare să cobor și să-mi încep vizita în secolul al șaisprezecelea.

A citi cărți despre trecut nu era totuna cu a trăi vremurile de demult, lucru pe care mi-l dovediseră scurta mea interacțiune cu Françoise și micul curs intensiv despre moda acelei perioade.

Matthew îmi cercetă înfățișarea.

–E acceptabil... pentru moment.

–E mai mult decât acceptabil, căci arată modestă și ușor de uitat, spuse Françoise, exact așa cum ar trebui să arate o vrăjitoare în casa asta.

Matthew nu-i luă în seamă replica și se întoarce către mine.

–Înainte să coborâm, Diana, nu uita să-ți măsoari cuvintele! Kit e demon, iar George știe că sunt vampir, însă până și creaturile cele mai deschise la minte sunt bănuitoare față de o persoană nouă și altfel decât ele.

¹ Inima mea (în limba franceză în original) (n.red.)

Când am coborât în sala mare, i-am urat lui George, prietenul falit și lipsit de ocrotitor al lui Matthew, un „bună seară“ formal și – credeam eu – potrivit epocii elisabetane.

– Femeia aceasta vorbește *engleza*? se arată uluit George și-și ridică pe nas o pereche de ochelari rotunzi, care îi măreau ochii albaștri, făcându-i ca de broască.

Cealaltă mână și-o ținea în șold, într-o postură pe care o văzusem ultima oară într-o miniatură pictată din Muzeul Victoria și Albert¹.

– A locuit în Chester, spuse repede Matthew.

George avea un aer sceptic. Se părea că nici măcar sălbăticia din nordul Angliei nu putea justifica felul meu ciudat de a vorbi. Accentul lui Matthew se îmblânzea, transformându-se în ceva mai potrivit cu cadența și ritmul vremii, dar al meu se încăpățâna să rămână modern și american.

– E vrăjitoare, îl corectă Kit, luând o gură de vin.

– Serios?

George mă studie cu un interes reînnoit. N-am simțit împunsăturile care mi-ar fi semnalat că bărbatul era demon, nici furnicăturile specifice vrăjitorilor, nici răceala lăsată în urmă de privirea unui vampir. George era doar un om obișnuit, cu sânge cald, de vârstă mijlocie și parcă obosit, ca și cum viața l-ar fi epuizat deja.

– Dar, Matthew, ție nu-ți plac vrăjitoarele, cum nu-i plac nici lui Kit. Mereu m-ai îndemnat să nu mai abordez subiectul. Când m-am apucat să scriu un poem despre Hecate², mi-ai spus să...

– Aceasta îmi place. Într-atât de mult, încât am luat-o de nevestă, îl întrerupse Matthew, sărutându-mă apăsător pe buze pentru a-l convinge.

– Ai luat-o de nevestă? repetă George, și privirea i se îndreptă către Kit. Își drese vocea: Deci avem două bucurii neașteptate de sărbătorit: n-ai fost reținut cu treburi, așa cum credea Pierre, și te-ai întors la noi cu o soție. Felicitările mele!

Tonul lui pompos îmi amintea de discursurile din ziua înmânării titlurilor universitare, și mi-am înăbușit un zâmbet. George îmi răspunse cu un surâs radios și făcu o plecăciune.

– Mă numesc George Chapman, doamnă Roydon.

Numele îmi era cunoscut. Am scotocit printre informațiile dezorganizate din creierul meu de istoric. Chapman nu era alchimist (aceasta era specializarea mea de cercetător) și nu i-am găsit

numele în spațiile dedicate acestui misterios subiect. Era un alt scriitor, asemenea lui Marlowe, dar nu reușeam să-mi amintesc nici una dintre lucrările lui.

Odată prezentările terminate, Matthew fu de acord să se așeze pentru câteva minute în fața focului, împreună cu oaspeții săi. Se apucară să discute politică, iar George făcu eforturi să mă includă în conversație, întrebându-mă despre starea drumurilor și despre vreme. Am vorbit cât mai puțin cu puțință și am încercat să observ micile trucuri de gestică și de vorbire care m-ar fi putut ajuta să trec drept elisabetană. George se arătă încântat de atenția pe care i-o acordam și mi-o răsplăti cu o lungă disertație pe tema celor mai recente strădanii literare ale sale. Kit, căruia nu-i plăcea să joace un rol secundar, puse capăt prelegerii lui George, oferindu-se să lectureze cu voce tare din *Doctorul Faust*.

– Va servi drept repetiție între prieteni, spuse demonul cu un licăr în privire, înaintea adevăratei reprezentării de mai târziu.

– Nu acum, Kit. E trecut de miezul nopții, iar Diana e obosită după călătorie, zise Matthew, ridicându-mă în picioare.

Kit ne urmări cu privirea în timp ce ieșeam din încăpere. Știa că ascundem ceva. Se repezise asupra fiecărei expresii mai ciudate ori de câte ori mă aventurasem în discuție și devenise gânditor când Matthew nu reușise să-și amintească unde își lăsase lauta.

Soțul meu mă avertizase încă dinainte să plecăm din Madison că prietenul său Kit era deosebit de intuitiv chiar și pentru un demon. Mă întrebam cât va mai dura până ca Marlowe să-și dea seama ce ascundeam. Răspunsul la întrebarea mea sosi peste doar câteva ore.

A doua zi de dimineață stăteam de vorbă cuibăriți în patul nostru cald, în timp ce restul casei fremăta.

La început, Matthew fu dornic să răspundă întrebărilor mele despre Kit (fiul unui cizmar, după cum se dovedi) și George (care nu era cu mult mai în vârstă decât Marlowe, după cum am aflat cu surprindere). Se plictisi însă repede când eu am trecut la aspectele practice ale administrării gospodăriei și ale comportamentului femeiesc.

– Și hainele mele? am întrebat, încercând să-i atrag atenția asupra preocupărilor mele imediate.

– Nu cred că femeile măritate dorm în așa ceva, spuse Matthew, trăgând de cămașa mea de noapte din pânză fină.

Îi dezlegă gulerul cu volane și se pregătea să mă sărute sub ureche pentru a mă convinge să-i accept punctul de vedere, când cineva trase perdelele patului. Am mijit ochii în lumina puternică a soarelui.

¹ Muzeu londonez care adăpostește cea mai mare colecție de artă decorativă din lume (n.tr.)

² Zeiță din mitologia greacă, ocrotitoare a magiei și a vrăjilor (n.tr.)